

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

30. ZÁŘÍ 2001

Z obsahu:

Černý den lidských dějin

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
12. 9. 2001
- strana 2 -

Satanův dým v Pánově domě

Interview s P. Gabrielem
Amorthem (dokončení)
- strana 4 -

Kníže nebeských vojsk

- strana 5 -

Matka Tereza o kněžském úřadě

- strana 6 -

Služba andělů

- strana 7 -

Po stopách andělů

Prof. dr. Alfons Benning
- strana 8 -

Marcel Van (1928–1959)

Mladý Vietnamec,
mučedník marxistické
ideologie...
- strana 9 -

Svatý Michael – ochránce a obránce Církve

Promluva Jana Pavla II.
při pouti na Monte
Gargano 31. května 1984
- strana 10 -

»Vysoká míra« víry

P. Janusz Królikowski
- strana 14 -

Černý den lidských dějin

Nemohu začít tuto audienci, aniž bych vyjádřil hlubokou bolest nad teroristickými útoky, které zbrotily Ameriku krví a mají za následek tisíce obětí a nespočet zraněných. Prezidentu Spojených států a všem americkým občanům skládám výrazy mé velmi živé soustrasti. Před tváří tohoto nekvalifikovatelného teroru nelze zůstat bez hlubokého pobouření. Spojuji se v tuto hodinu se všemi, kteří vyjádřili své rozhořčení a odsouzení, a znovu potvrzuji s důrazem, že cesty násilí nikdy nevedou k pravému řešení problémů lidstva.

Včerejší den byl černým dnem dějin lidstva, strašlivým útokem na lidskou důstojnost. Jakmile jsem dostal tuto zprávu, sledoval jsem s velkou pozorností vývoj situace a vysílal jsem k Pánu svou zkormoucenou modlitbu. Jak je možno zdůvodnit případy tak zdivočelé zuřivosti? Lidské srdce je propast, ze které se někdy vynořují záměry neslychané krutosti, schopné v jediném okamžiku zvrátit klidný a pracovitý život lidu. Ale víra nám vychází vstříc v těchto okamžicích, kdy každý komentář se jeví nepřiměřený. Jedině Kristovo slovo nám může dát odpověď na otázky, které

zmitají naším duchem. I když se zdá, že síly temna vítězí, věřící ví, že zlý a smrt nemají poslední slovo. V tom spočívá křesťanská naděje; z toho se žije v tomto okamžiku naše prosebná důvěra.

S pocity účasti se obracím k milovanému národu Spojených států v této hodině úzkosti a zděšení, kdy je vystavena tvrdě zkoušce odvaha tolika lidí dobré vůle. Zvláštním způsobem objímám příbuzné mrtvých a raněných a ujišťuji je svou duchovní blízkostí. Svěřuji milosrdenství Nejvyššího nesčetné oběti této tragédie, za které jsem dnes ráno sloužil mši svatou a vyprošoval jsem jim věčný odpočinek. Kež Bůh vleje pozůstalým odvahu a znásobí

svou pomocí zásluhou práci záchranářů a četných dobrovolníků, kteří v těchto hodinách vynakládají všechnu svou energii, aby čelili tak dramatické nouzi. Vyzývám také vás, bratři a sestry, abyste se se mnou spojili v mé modlitbě.

Vzýváme Pána, aby nepřevládla spirála nenávisti a násilí. Nejsvětější Panna, Matka milosrdenství, kež probudí v srdcích všech myšlenky moudrosti a mírové návrhy.

(Další část byla proslovena v angličtině.)

Dnes s hlubokou účastí prožívám bolest amerického národa vystaveného včera nelidskému teroristickému útoku, při kterém ztratily život tisíce nevinných lidských bytostí a který způsobil nevýslovnou bolest všem lidem dobré vůle. To, co se stalo včera, byl černý den našich dějin, nebezpečná urážka míru a hrozný útok proti lidské důstojnosti.

Vyzývám vás všechny, abyste se spojili se mnou a svěřili oběti této tragédie lásce věčného a všemohoucího Boha. Vyprošujeme jeho posilu zraněným, rodinám postižených a těm, kteří dělají všechno, aby přispěli těm, kdo přežili, a pomohli zraněným osobám.

Prosím Boha, aby dopřál americkému národu sílu a odvahu, kterou potřebuje v této chvíli bolesti a zkoušky.

Svatý otec se pak společně s věřícími modlil:

Bratři a sestry,

s velkým zděšením tváří v tvář hrůze

a ničivému násilí,

ale silní vírou, která vždy vedla naše otce,

obratme se k Bohu Abraháma,

Izáka a Jakuba, spásce svého lidu,

a se synovskou důvěrou prosme,

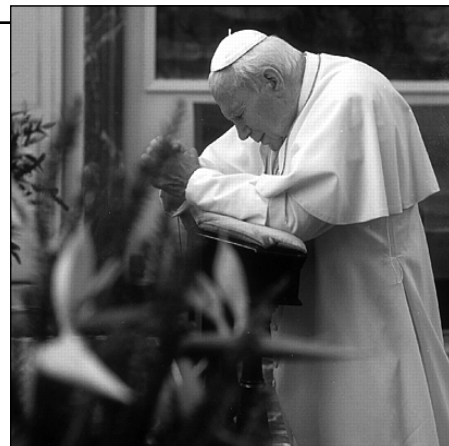
aby nám přišel na pomoc v těchto dnech

zármutku a bolesti nevinných.

Zpěvák: Prosíme tě, vyslyš nás.

1. Za církev Východu i Západu a zvláště za církev Spojených států amerických, aby i když jsou postiženy ztrátou a smutkem, inspirovaly se pohledem na Matku Páně, ženu silnou i u kříže svého Syna, posilovaly v srdcích touhu po smíření a pokoju a napomáhaly k budování civilizace lásky.

2. Za všechny, kteří nesou jméno křesťan, aby i ve smutných událostech lidstva naplněného nepochopením a nenávistí nadále byli svědky Boží přítomnosti v dějinách a vítězství Krista nad smrtí.

3. Za ty, kteří nesou odpovědnost za národy, aby se nedali ovládat nenávistí a duchem odvety a učinili všechno, aby zabránili ničivým zbráním rozsevat novou nenávist a novou smrt a usilovali o to, aby se skutky pokoje projasnila temnota lidských událostí.

4. Za ty, kteří pláčou a trpí pro násilnou ztrátu příbuzných a přátel, aby se v této hodině utrpení nedali přemoci bolestí, zoufalstvím a pomstou, ale dále věřili ve vítězství dobra nad zlem, života nad smrtí a usilovali o budování lepšího světa.

5. Za zraněné a trpící pro bezcenné skutky teroristů, aby brzy opět našli jistotu a zdraví a tváří v tvář daru života živili v sobě touhu po budování, spolupráci a službě všem formám života, byli zbaveni nevráživosti a pocitů pomsty a stali se dělníky spravedlnosti a strážci pokoje.

6. Za bratry a sestry, kteří v šílenství násilí našli smrt, aby našli v Pánově pokoji svou bezpečnou radost a život bez konce a aby jejich smrt nebyla marná, nýbrž přispěla k časům nového bratrství a spolupráce mezi národy.

Ó Pane Ježíši, rozpomeň se u Otce na naše bratry, kteří zesnuli, a na ty, kteří trpí.

Rozpomeň se také na nás a dovoľ nám, abychom se modlili tvými slovy: Otče náš...

Všemohoucí a milosrdný Bože, tebe nemůže pochopit ten, kdo rozsévá nenávist, tebe nemůže přijmout ten, kdo miluje násilí:

pohleď na naši bolestnou lidskou situaci, zkoušenou krutými skutky teroru a smrtí, posiluj své syny a otevři naše oči naději, aby naše doba mohla ještě zakusit dny jasu a pokoje. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

Bolletino Vaticano 12. 9. 2001

Bohatí a chudí

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Jestliže neposlouchají proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.

Jestliže se stalo tvým obyčejem, že v nedělní předvečer či v nedělní odpoledne vstupuješ do Ježíšovy společnosti a účastníš se spolu s ním dějů, o kterých nám vypráví nedělní čtení, Pán tě zavede do velmi působivého prostředí svého podobenství. Přečti si ty Lukášovy verše znovu, i když je znáš, a nechej se uvést do boháčova domu.

Nepotřebuješ k tomu mnoho fantazie. Televize ti často představuje to exkluzivní prostředí, ve kterém se pohybují s šarmem a elegancí prvotřídně oděné postavy a s ostentativní samozřejmostí a sebejistotou konzumují své toasty a drinky. Pijí víno, nejlepšími oleji se natírají, *ale nad zkázou Josefovou se netrápí*. U dveří těchto boháčů proto neuvidíš bezmocné žebráky obsypané hnisavými vředy. To by působilo rušivě. Televize ti sice občas ukáže i takové postavy, ale v jiném prostředí a v jiných souvislostech, neboť mezi těmito dvěma světy si již zde na zemi lidé vytvořili velikou a často nepřekročitelnou propast.

Co ti však dále představuje božský Vypravěč, to už jde za rámec televizní invence. Oba protagonisté totiž procházejí branou smrti, které se nikdo nevyhne a která diametrálně mění jeho dosavadní postavení. Lazar, o kterého zde na zemi zavádili pouze psi, těší se u Abraháma z bezmezné blaženosti. Boháčův dočasný luxus a hodování se naopak změnily v nesnesitelný a bezútěšný žár a nekonečnou opuštěnost.

Teprve tato krutá proměna vyburcovala boháčovo svědomí. Je však pozdě. Všimni si, že strádá právě tím, čeho si za života nechtěl všimnout a co jej přivedlo do této nikdy nekončící záhuby: zoufale prosí, aby mu v jeho nesnesitelné vyprahlosti alespoň malíčkem pomohl ten, kdo nyní požívá oprávněné blaženosti a pro kterého za života nepohnul ani prstem. Hle, jak poslední spravedlnost postihuje bohatce, kteří těm druhým ubližovali třeba jen tím, že **na ně ve své hojnosti zapomínali**.

To, co je dostatek, neposuzuj podle těch, kteří mají více než ty, ale podle těch, kterým se nedostává ani toho, co tobě. Pošilhávání po majetnějších probudí nejspíše závist.

Aby se tvé srdce otevřelo soucitu a solidaritě, vyhledávej ty, kteří strádají. Dívej se na svou majetnost jejich očima a poměřuj ji jejich nouzí. Nečekej, až se na tebe sami

obrátní. Je nemálo těch, kteří už nemají ani na to, aby se na tebe obrátili.

Z Ježíšových slov i z jeho chování poznáváš zřetelně, že jednoznačně strani těm ubohým. Je připraven kompenzovat jim vrchovatě všechno to, co pro lidskou nespravedlnost a bezcitnost musejí vytrpět, ale běda těm, kteří jim toto utrpení způsobují, třeba jenom tím, že ačkoliv mohou, nejsou ochotni jim pomáhat. *Skončí jáсот povalečů!*

Pán ti ve svém podobenství také důrazně připomíná fakt neodvolatelné nezměnitelnosti toho výsledného stavu, který si člověk svým časným životem a chováním sám připravuje pro věčnost. Ježíšovo vyprávění není pouhá alegorická smyšlenka ani nadsázka, ale staví na neotřesitelných duchovních skutečnostech. Zkoušíš si dostatečně často v klidu domýšlet, co může znamenat i pro tebe nikdy nekončící věčnost, která bude buďto nevýslovně blažená, nebo zoufale nešťastná, a žádná jiná?

Těm, které jejich bezohledná a sobecká honba za dostatkem, pohodlím a zajištěností ukolébala v klamně sebejistotě a hluchotě k věčnosti i k bližním, nepomůže ani varovný hlas ze záhrobí. Bůh nicméně poslal a posílá lidem ve všech dobách své posly, zvláště tehdy, když nejvíce zapomínají na jeho zákon. Bylo by zvláštní, kdyby tak neučinil v těchto posledních časech, kdy jako nikdy dříve před tváří bohatých a rozmařilých národů umírají v zoufalé bídě a hladu miliony lidí, jejichž vychrtlá těla a zmařené životy hlasitě žalují před trůnem věčného Otce. Proto přicházejí opět jeho proroci, kteří z tolika míst světa vyzývají k pokání a radikální změně života. Tato změna se musí projevit především v **zásadní změně postoje k bližním**. Je krajně opovržlivé brát na lehkou váhu tyto výzvy i varování. Kým nepohne pohled na zuboženého Lazara u boháčových dveří, nechť se vžije alespoň na chvíli do situace zatracence, který marně žebrá o kapičku vody.

Nedej se oklamat námitkou, že ty sám na tom stavu nic nezměníš. V Ježíšově škole se můžeš naučit evangelijní skromnosti vůči sobě a pozorné vnímavosti k druhým, a ty ti otevřou nové možnosti a nové cesty dobročinnosti. Začni ještě dnes. Jde o naléhavý úkol zásadního významu: *obnovit tvářnost země*.

Přijď, Duchu svatý, ty, který *otevíráš oči slepým*⁽¹⁾, naplň srdce svých věrných a vlej do nich oheň své lásky!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 146

Liturgická čtení

1. čtení – Am 6,1a-7

Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpupně žijí na Sióne, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jáсот povalečů!“

2. čtení – 1 Tim 6,11-16

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojov pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizují: Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

Evangelium – Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů, a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl z dálky Abraháma a v jeho náruči Lazara. A zvolal: ‚Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň koneček prstu ve vodě a ovláží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.‘ Abrahám však odpověděl: ‚Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.‘ Boháč řekl: ‚Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.‘ Abrahám odpověděl: ‚Mají Mojžíše a proroky, ať je uposlechnou!‘ On však odporoval: ‚Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.‘ Odpověděl mu: ‚Jestliže neposlouchají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘“

Satanův dým v Pánově domě

...ale zbav nás od Zlého. Interview s P. Gabrielem Amorthem

Bude tomu příští rok o slavnosti sv. Petra a Pavla 30 let, co papež Pavel VI. hovořil o úhlavním Božím nepříteli: »Trhlinou pronikl do Církve satanův dým.« A dnes? Dnes se tento dým šíří v prostorách, o kterých se mimo vši pochybnost věřilo...

Denně se potýkáte s ďáblem. Co bylo jeho největším úspěchem?

AMORTH: Vytvořit víru, že neexistuje. A to se mu téměř podařilo. I uvnitř církve. Náš klérus a náš episkopát převážně nevěří v ďábla ani v exorcismy a v neuvěřitelné utrpení, které může ďábel způsobit, a také nevěří v sílu, kterou používal Ježíš k vyhánění démonů.

V posledních třech stoletích se latinská církev na rozdíl od pravoslavných církví a také některých protestantských denominací namnoze vzdala úřadu exorcisty. A protože exorcismy se nekonají, nestudují a nikdo je neviděl, přestal v ně klérus věřit. Jsou celé episkopáty, které jsou proti exorcismům. Jsou celé národy, které nemají vůbec exorcisty: Německo, Rakousko, Švýcarsko, Španělsko, Portugalsko. Je to úžasný stav nouze!

Nezmínil jste se o Francii. Je tam jiná situace?

AMORTH: Existuje kniha, kterou napsal slavný francouzský exorcista Isidor Froc. Má název: »Exorcisté. Kdo to je a co dělají.« Byla přeložena do italštiny a vydána na náklad Francouzské biskupské konference. V celé knize není ani zmínka, že exorcisté v určitých případech také vymítají zlé duchy. A autor několikrát prohlásil ve francouzské televizi, že nikdy exorcismus neprováděl, ani provádět nebude. Z celé stovky francouzských exorcistů jen pět provádí exorcismy, ostatní posílají všechny, kteří u nich hledají pomoc, aby šli k psychiatrovi.

Má biskup povinnost jmenovat exorcistu?

AMORTH: Ano. Existuje článek kanonického práva, který mu propůjčuje moc jmenovat

exorcisty. To minimum, na co se můžeme zeptat biskupa, je, zda se někdy účastnil exorcismu. Každopádně musí udělat závažné rozhodnutí. Bohužel, téměř se to neděje. Jestliže se však k němu dostane žádost, která samozřejmě nepochází od psychicky nemocného, a on na tuto žádost nedbá, dopouští se těžkého provinění. A je odpovědný za všechno strašlivé utrpení dotyčné osoby. Je to utrpení, které může trvat celá léta, ba i celý život.

Jedná se pak o úplnou katolickou víru, jestliže někdo nevěří v existenci Satana?

AMORTH: Řeknu vám jednu příhodu. Když jsem jednou potkal slavného exorcistu Dona Pellegrina Ernettiho, který 40 let působil v Benátkách, řekl jsem mu: »Kdybych mohl mluvit se Svatým otcem, řekl bych mu, že jsem potkal velmi mnoho biskupů, kteří nevěří v ďábla.« Odpoledne nato mě vyhledal P. Ernetti a řekl mi, že ho ráno přijal Svatý otec. »Svatý otče,« řekl mu, »pater Amorth by vám chtěl říct, že zná mnoho biskupů, kteří nevěří v ďábla.« »Kdo nevěří v ďábla, nevěří evangelium,« odpověděl Jan Pavel II. To byla jeho odpověď a já ji zde chci zopakovat.

Znamená to tedy, že by mnoho biskupů a kněží nebylo katolíky?

AMORTH: Řekněme to tak: oni nevěří na pravdu evangelia. V každém případě bych je obvinil, že rozšiřují herezi. Ale rozumějte mi správně: dokonalým heretikem je někdo, kdo byl obviněn z bludu a dále na něm trvá. Dnes se nikdo neodvážá obvinít biskupa, že nevěří v ďábla a v posedlost nebo že odmítá jmenovat exorcistu.

Mohu vám jmenovat celou řadu biskupů a kardinálů, kteří jakmile se ujali vedení diecéze, zakázali exorcistům provádět exorcismy. To je bohužel škodlivý vliv některých biblistů, a mohl bych vám jmenovat některé velmi význačné osobnosti. My, kteří jsme s ďáblem denně ve styku, víme dobře, že má prsty i v některých liturgických reformách.

Například?

II. vatikánský koncil doporučil, aby se některé texty přepracovaly. Ale na to se nedbalo. Místo toho se vytvořily texty úplně nové. Vůbec se při tom nepomyslelo na to, že se tak věci nemohou zlepšit, nýbrž jen zhoršit. V této mánii bylo mnoho ritů, které vznikly v minulosti, odhozeno, jako by nás církev až do dneška podváděla a klamala a teprve nyní nastal čas velkých génů a superteologů, superbiblistů a superliturgiků, kteří přesně vědí, čeho je církvi třeba. To je lež. Koncil chtěl pouze přepracovat některé texty a nikoliv všechny zavrhnout. I ritus exorcismu měl být korigován, nikoliv však znovu napsán. Každý z nás, který *ad interim* zkoušel nový ritus, musí dosvědčit, že nové modlitby jsou neúčinné. Pavel VI. veřejně protestoval proti tomu, že byl vypuštěn exorcismus z křestního obřadu. I z žehnání byla vypuštěna každá zmínka, že nás má Pán chránit před ďáblem. I Ježíš nás učil modlit se: *Zbav nás od Zlého*. V italštině je to chybně přeloženo: *Zbav nás od zla*. Nemáme být zbaveni od zla, jehož původ nikdo nezná, ale od konkrétní osoby, která nám škodí: od Satana.

Co můžete říct jako očité svědectví o satanismu? Šíří se?

AMORTH: Ano, a velice. Když zmizí víra, uvolňuje se prostor pro pověru. V biblické řeči bych řekl, že se lidé odklánějí od Boha a upisují se modloslužebnictví. V moderní řeči bych řekl, že se odklánějí od Boha a přecházejí k okultismu. Otřesná ztráta víry v celé katolické církvi v Evropě působí, že se lidé vydávají na pospas čarodějům, kartárkám a satanské sekty slaví velkou konjunkturu. Kult Satana se šíří takovými typy, jako je Marilyn Manson, mezi celými masami skrze satanský rock. Nezastaví se to ani před dětmi: časopisy a komiksy je učí čarodějnictví a satanismu.

Není žádný rozdíl mezi bílou a černou magií. Pokud magie funguje, je to vždy Satanovo dílo. Všechny formy okultismu stejně jako obrovský zájem o orientální náboženství s esoterickým obsahem jsou otevřeny pro působení ďábla. A toho není třeba dlouho prosit.

V případě zavražděné sestry v Chiavenně a mladého páru Ligure jsem ihned řekl, že tu máme co do činění se zásahem ďábla a že se tito mladí upsali satanismu. Policie pak skutečně potvrdila v obou případech, že se jednalo o ctitele ďábla, kteří vlastnili satanské knihy.

Jak se ďáblu podaří svést člověka?

AMORTH: Používá monotonní strategii. To jsem mu

také řekl, a on mi to potvrdil. Vzbuzuje víru, že peklo neexistuje, že hřích nic není, že je to jen zkušenost, kterou je třeba každopádně vyzkoušet. Žádostivost, úspěch a moc jsou tři velké vášně, které stavějí na Satanovi.

Kolik případů posedlosti jste již řešil?

AMORTH: Po první stovce jsem je přestal počítat.

Ale vy jste napsal, že jich není mnoho.

AMORTH: To je pravda. Mnoho exorcistů zažilo jen případy ďábelského utrpení. Ale já jsem zažil »agendu« exorcisty P. Candido, tedy případy, které on nedokončil. Kromě toho mi posílají jiní kolegové obzvláště tvrdošijné případy.

Jaký byl váš nejtěžší případ?

AMORTH: Stále jej ještě řeším. Dívka, která celých 24 hodin strašně trpí. Lékaři i psychiatři nad ní stojí bezradně. Je přitom plně při smyslech a je velice inteligentní. V říjnu 2000 jí poželhal Svatý otec, ale nejednalo se přitom o skutečný exorcismus.

Jak je možno uvíznout v ďáblově síti?

AMORTH: Jsou pro to čtyři důvody, proč může být někdo vystaven ďáblu trápení: Když je to k prospěchu postiženého (to je případ mnoha světců), dále pro tvrdošijné setrvávání ve hříchu, na vlastní přání, které vnuká ďábel, anebo jako důsledek okultismu.

Jaké fenomény je možno při exorcismu pozorovat?

AMORTH: Vzpomínám si na jednoho sedláka, který neuměl ani číst, ani psát, a při exorcismu začal mluvit jen anglicky, takže jsem si musel obstarat tlumočnicka. Někteří jsou vybaveni neobyčejnou silou, jiní se vznášejí nad zemí a není je možno ani násilím udržet na

židli. Ale o ďáblově přítomnosti mluvíme jen za zvláštních podmínek.

Vám ďábel nikdy neublížil?

AMORTH: Když mě kardinál Poletti prosil, abych se ujal exorcismů, zasvětil jsem se Matce Boží: »Zahal mě svým pláštěm a budu v bezpečí.« Ďábel mi často vyhrožoval, ale nezpůsobil mi žádnou újmu.

Jak to půjde dál, když se satanismus šíří a exorcismy jsou neúčinné, a nesmíte se účastnit papežské audience?

Amorth: Satanův dým se tlačí všude. Všude! Snad jsme byli při papežské audienci proto nežádoucí, protože byly obavy, že by se tak velkému počtu exorcistů na jednom místě mohlo podařit spoutat satanské legie, které se usadily ve Vatikánu.

To žertujete?

AMORTH: Možná že to zní jako vtip, ale já to myslím vážně. Nemám nejmenších pochybností o tom, že ďábel se pokouší především o špičky stejně tak v církvi, jako v politice a v hospodářství.

Chcete tím říct, že i zde, jako ve válce, chce Satan strhnout generály protivníka na svou stranu?

AMORTH: To je strategie, která vždy funguje. Především tehdy, když se druhá strana jen málo chrání. V tom nedělá Satan žádné výjimky. Ale Bohu díky, je zde také Duch svatý, který chrání církev: *Brány pekelné ji nepřemohou*. I přes všechny odpady. A přes všechny zrady. Ďábel už nemá, čím by překvapil. První zrádce byl z řad apoštolů, kteří stáli Ježíši nejvíce nablízku. Ale církev jde stále svou cestou. Satanovo úsilí mu může vynést jen dílčí úspěchy. Ďábel může vyhrát některé bitvy. I velmi významné. Ale nikdy ne válku.

30giorni 6/2001

Překlad -ls-

Kníže nebeských vojsk

Až do změny liturgického kalendáře měl každý ze tří nebeských archandělů svůj samostatný svátek. Svátek sv. Gabriela archanděla se slavil den před slavností Zvěstování Páně, svátek svatého Rafaela 24. října a svátek sv. Michaela archanděla 8. května.

Toto datum souviselo se zjevením sv. Michaela archanděla na hoře Gargano v Manfredonii v jižní Itálii. Na tomto místě se pak zjevil archanděl Michael ve třech různých obdobích. Poprvé v letech 490-495, kdy

se třikrát zjevil místnímu biskupovi L. Malorianovi, poprvé právě 8. května 490, kdy mu označil jeskyni, kterou si sám vybral za svou svatyni, aby ji předal křesťanskému kultu. Tato »nebeská bazilika« na hoře Garga-

no v Manfredonii leží 50 km od hrobu P. Pia a je dnes cílem stále většího počtu poutníků. Druhé zjevení se zde uskutečnilo 29. 9. 492 a mělo za následek útěk gótského vojska, které tábořilo na úbočí hory. Při velkém děkovném procesí, které pak na horu putovalo, se nikdo neodvážil vstoupit do Michaelovy jeskyně. Při třetím zjevení 28. 9. 493 sdělil sv. Michael biskupovi, že není zapotřebí, aby jeskyni světil: »Já sám jsem ji se svými anděly posvětil. Najdeš tam jasné znamení tohoto posvěcení: oltář.«

K dalšímu zjevení zde došlo v roce 1022, kdy zde byl zázračně uzdraven bavorský hrabě Erich Hinkende. Svědkem zjevení byl sám císař, který tehdy bojoval s Řeky, kteří napadli jižní Itálii.

V roce 1656, když celou Itálii zachvátila epidemie moru, nařídil biskup Pulcinelli třídenní půst a pouť k jeskyni sv. Michaela. Při této pouti se sv. Michael zjevil 22. 9. biskupovi během

jeho modlitby a uložil mu, aby do každé rodiny předal kamínek vyložený v jeskyni a označený vyrytými znaky S+M. Předpověděl také zemětřesení, ke kterému došlo 17. října 1656 a při kterém byla Manfredonie ušetřena.

Při dalším zemětřesení v roce 1688 zůstala socha sv. Michaela nad portálem ušetřena, nikoliv však postava draka u jeho nohou.

Svatý archanděl Michael má ještě další významné poutní místo na mapě světa. Právě 100

let po zjevení Panny Marie v mexickém Guadalupe a 100 km jižně od tohoto místa zjevil se na svůj svátek 8. května 1631 v Capule indiánskému domorodci Diegu Lazarovi a ukázal mu bahnitou vodu, kterou světlem změnil na vodu života, a vyhnal ďáblы, kteří se proti tomu bouřili. Archanděl Michael tehdy vystupoval s velkou přísností proti vizionáři, který se zdráhal ze strachu před gubernátorem ukázat zázračný pramen veřejnosti.

Roku 590 v době moru se zjevil archanděl Michael v Římě papeži Řehořovi Velkému během prosebného procesí na vrcholu Hadriánova hradu. Na znamení, že Řím bude morové rány zbaven, zasunul Michael do pochvy zakrvavený meč. Hadriánův hrad se nyní jmenuje Andělský a je ozdoben velkou sochou sv. Michaela archanděla.

Církevní dějiny však znají ještě další případy zjevení a zásahů toho knížete nebeského vojska. Poslední z nich se udál 1966 v San Damiano (Perugia), kdy archanděl Michael označil místo, kde se má hledat silný pramen vody, která pak byla skutečně nalezena. Pravost tohoto zjevení potvrdil P. Pio.

Podle zahraničních pramenů

Matka Tereza o kněžském úřadě

Jaký vztah má kněz k Nejsvětější Trojici ve svém každodenním životě a ve svém kněžském úřadě?

Matka Tereza: Čteme v Písmu svatém, že Bůh tak miloval svět, že vyslovil Slovo, a to Slovo se stalo tělem; a přišlo a přebývalo mezi námi. A přesně tak je kněz dnes tím, který je poslán, aby byl touto živou láskou, touto Boží láskou pro dnešní svět. Kněz je tímto znamením, on je živým ohněm, je slunečním paprskem Boží lásky pro svět, on je žhavý plamen, naděje trvalého štěstí. Jestliže tedy kněz chce být zcela a bezvýhradně k dispozici Otci, musí ve svém životě, ve svém jednání a ve svých činech být úplně zajedno se Synem a s Duchem svatým, protože dnes miluje Bůh svět skrze každého kněze, který stojí na místě samého Ježíše Krista. On je druhým Kristem.

Jaký význam by měla mít pro kněze Eucharistie?

Matka Tereza: Kristus se stal chlebem života, aby utišil náš hlad po lásce, a pak se sám stává hladovým, abychom my utišili jeho hlad po naší lásce; proto musí srdce každého kněze být tak čisté, aby mohl říkat slova (čeho je srdce plno, to ústy přetéká): *Toto je moje tělo*, když proměňuje chléb v živého Krista. **Jak čisté musí být ruce kněze, jak zcela a beze zbytku musí být ruka kněze rukou Ježíšovou, když drží ve svých rukou tak drahocennou krev!**

Když přijde hříšník obtížený vinou ke zpovědi, opustí zpovědnici jako hříšník bez viny. Jak zcela a beze zbytku musí být kněz zajedno s Ježíšem, aby mu Ježíš dovolil působit v jeho jménu, používat jeho slova, uvádět je ve skutek, odpouštět hříchy a obyčejný chléb proměňovat v živý chléb jeho těla a krve! Jen v tichosti srdce může slyšet Boží slova a z plnosti srdce říkat slova: »Odpouštím ti tvé hříchy« a »Toto je moje tělo«.

Čím má být pro kněze modlitba?

Matka Tereza: Aby kněz zůstal věrný modlitbě, aby se mohl modlit, je důležité, aby vyhledával ticho, protože Bůh mluví jen v tichosti srdce. Modlitba znamená také naslouchání. Je velice důležité, aby se kněz učil modlit. Jednou z věcí, kterou se Ježíš pokoušel naučit své učedníky, bylo, jak se máme modlit. Modlitba kněze dovoluje Ježíši, aby se modlil v něm a skrze něho. Proto musí být tak čistý a být Ježíši zcela a beze zbytku k dispozici, aby se Ježíš mohl skutečně stát v jeho srdci jedno s Otcem a mohl použít srdce kněze k tomu, aby skrze ně hlásal slávu svého Otce. Kněz, který se nemodlí, nemůže zůstat v blízkosti Krista, nemůže Kristu dovolit, aby ho používal tak, jak by rád chtěl. Ovocem modlitby je vždy prohloubení víry, a když kněz nemá tuto hlubokou víru, je pro něho velmi obtížné se modlit. Ovocem víry je vždy láska. A když kněz nemiluje, jak chce druhým pomáhat, aby milovali? Ovocem lásky je služba – jak Ježíš řekl: Přišel jsem, abych sloužil. A přesně to má být kněz, být mezi svými a sloužit všem.

Jak je Kristus přítomen v chudých?

Matka Tereza: Když šel sv. Pavel do Damašku, aby zde

vyhledal křesťany, byl sražen na zem a slyšel hlas: »Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?« Pavel se ho zeptal: »Kdo jsi, Pane?« A dostal zcela jasnou odpověď: »Jsem Ježíš Kristus, kterého ty pronásleduješ.« Kristus nemluví o křesťanech v Damašku, protože on a oni jsou totéž. – »Co učiníš jednomu z těchto nejmenších bratří, mně jsi učinil.« Když v mém jménu podáš sklenici vody, mně jsi ji podal. Když v mém jménu přijmeš dítě, pak přijímáš mne. A to také učinil podmínkou, podle které budeme souzeni v hodině naší smrti, co jsme byli a co jsme udělali. Sám se dělá hladovým, nahým, bez střechy nad hlavou, nemocným, vyhoštěným a říká: »Byl jsem hladový, a dal jsi mi najíst.« Hladověl jsem nejen po chlebu, ale hladověl jsem také po lásce. Byl jsem nahý nejen proto, že jsem neměl co obléct, ale byl jsem nahý, protože mi chyběla lidská důstojnost – být Božím dítětem. Byl jsem bez domova nejen proto, protože jsem potřeboval cihlový dům, ale byl jsem odstrčený, nechtěný, nemilovaný, byl jsem odpad společnosti, a tys to připustil.

V Eucharistii dělá ze sebe Ježíš chléb života, aby utišil náš hlad po Bohu, protože my všichni jsme byli stvořeni, abychom byli milováni. Ježíšovu poselství je možno snadno po-

rozumět, protože jak máme Boha milovat? Všichni jsme stvořeni k tomu, abychom milovali, chtěli bychom všichni milovat Boha, ale jak? Kde je Bůh? Bůh je všude. Jak ho můžeme milovat? Dává nám příležitost, abychom pro druhé dělali to, co bychom rádi udělali pro něho, totiž proměnili naši lásku ve skutek. Proto každé kněžské povolání znamená nejen, že kněz dělá to nebo ono, nýbrž že jako kněz je úplně, s tělem, duší, duchem, srdcem, každou nitkou svého těla i každou nitkou své duše vlastnictvím Boha, protože Bůh ho povolal jeho jménem.

Můžete definovat, co znamená pro kněze chudoba, čistota a poslušnost?

Matka Tereza: Milovat Krista znamená milovat ho nerozdělenou láskou v čistotě. Čistota neznámá pouze, že se kněz nežení, že nemá rodinu. Čistotou se rozumí nerozdělená láska, která nemá již »nikoho jiného a nic jiného«. A právě k tomu potřebujeme svobodu, kterou nám poskytuje chudoba, a my všichni musíme být schopni prožívat svobodně radost z této svobody nic nemít, nikoho nemít, protože pak můžeme milovat Krista nerozdělenou láskou. Když skutečně pochopíme, že náležíme Kristu, že nás zavolal našim jménem, pak je poslušnost zcela přirozená. Úplné odevzdání: ON může s námi dělat, co se mu líbí a kdy se mu to líbí. Může nás rozdělit na kousky, vždyť každý jednot-

Vrchol nesnášenlivosti

Ve své nové knize *Bůh a svět* (Gott und die Welt, Stuttgart 2000, s. 357) kardinál Ratzinger prohlašuje doslova, »...že musí konečně skončit zavrhování liturgické formy, která platila až do roku 1970. S tím, kdo se nyní zasazuje za další trvání této liturgie nebo se jí účastní, jedná se jako s malomocným; to je konec veškeré tolerance. Něco takového se nestalo v celých dějinách Církve. Tím se zavrhuje celá minulost Církve. Jak mohou lidé důvěřovat přítomnosti, je-li tomu tak? Zcela otevřeně říkám, že nechápu, proč tolik spolubratří v biskupské službě se dále podrobuje tomuto příkazu nesnášenlivosti, který nemá zjevného důvodu a je zcela v protikladu k nezbytnému vnitřnímu smíření v Církvi.«

livý kousek patří jemu. Patříme mu zcela a bezvýhradně, aby nás mohl používat, aniž by se napřed musel s námi radit. Abychom mohli Krista milovat v čistotě nerozdělenou láskou, potřebujeme úplné sebeodevzdání. A tak je naše služba, služba, která vychází z celého srdce, ovocem čistoty, ovocem nerozdělené lásky ke Kristu, což nás činí schopné přijmout jakoukoliv práci, kterou od nás poslušnost požaduje. To je důvod, proč každý čin kněze, který se zcela odevzdal Bohu, který je zcela svobodný, aby mohl nerozdělenou a čistou láskou milovat, je výrazem jeho lásky ke Kristu: drahocenná krev v jeho rukou, živý chléb, který láme a rozdělujeme všem, kteří hladoví po Bohu.

Jak je možno všeobecně popsat svatost? Jakým způsobem má být kněz svatý?

Matka Tereza: Být svatý je prostá povinnost pro každého z nás, protože jsme stvořeni k větším věcem, totiž abychom milovali a byli milováni. Svatost není luxus pro několik málo vyvolených. Proto Ježíš říká: »Bud'te svatí, jako je Otec svatý.« Svatost není pro kněze nic zvláštního; je to jeho povinnost být svatý. Tak vstupuje do zcela těsného styku s Ježíšem.

Jak svatá musí být jeho slova, jak svatý musí být jeho život, jak svaté musí být jeho dotýkání, když má být živou obětí na oltáři! Myslí se tím především tato žitá svatost, která Kristu umožňuje žít v něm svým životem. Svatost pro kněze znamená, že žije v úplné jednotě s Kristem, tak aby ON v něm žil svůj život, v něm se modlil, v něm pracoval, v něm byl jedno s Otcem. Tomu se nic nevyrovná, jediné srovnání, jediná konkurence, kterou má kněz v souvislosti se svatostí, je sám Kristus, protože kněz musí být zcela a beze zbytku jedno s Ježíšem, aby s ním Kristus mohl počítat a žít v něm zcela svůj život a aby skrze něho mohl jeho Otec milovat svět.

Jaký význam má pro kněze Matka Boží?

Matka Tereza: Matka Boží je Matka. Ona byla, je a provždy zůstane Ježíšovou Matkou. Ježíš řekl: »Kdo je má matka? Moje matka je každá osoba, která plní mou vůli a dělá to, co se líbí Otcí.« A nikdo jiný se nemůže Otcí více líbit než kněz.

Proto je Maria kněžím nejbližší. A nikdo jiný by nemohl být lepším knězem než Maria: Ona může bez námahy říct: »Toto je moje tělo«, protože opravdu to bylo její tělo, které dala Ježíši. A přesto zůstala jen nástrojem Božím, abychom my, ty a já, se mohli k ní obracet jako ke své Matce. Ona je jednou z nás, proto ji stále voláme a obracíme se na ni, abychom s ní mohli být jedno. A to byl přirozeně také důvod, proč byla ponechána, aby budovala Církev, posilovala kněžství apoštolů, byla jim Matkou, až se Církev, mladá Církev zformovala. Byla u toho. Protože přesně tak, jak Ježíši pomáhala růst, tak na počátku pomáhala růst Církvi. Byla zde ponechána na tolik let, když už Ježíš vstal, aby pomáhala těm, kteří formovali Církev.

Ona je ta, kdo formuje každého kněze. A nikdo jiný nemá větší nárok na naši Boží Matku než kněz. Umím si představit, že chovala a stále chová zcela něžnou a zcela zvláštní lásku ke každému knězi, jen když se k ní obrací. Ale aby opravdu byl knězem, který odpovídá Kristovu Srdeci, potřebuje velmi mnoho modlitby a lítosti. Kněz musí být obětí spojená s obětí Kristovou, když chce být na oltáři zcela jedno s Ježíšem. A pak musí být jeho život jako obětí, život odčiňování hříchů, který naplňuje život Ježíšův, protože, jak říká svatý Pavel, musíme doplňovat to, co chybí do plnosti Kristova utrpení.

Žehná ti matka Tereza.

-sks- 34/01
přeložil -lš-

Služba andělů

Každá, i ta nejmenší lidská duše stojí v Božích očích tak vysoko, že ji staví po bok jednoho z blažených obyvatelů nebe jako ochránce. *Andělům svým dal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách (Ž 91,11). Což nejsou všichni andělé jen duchové posláni k tomu, aby sloužili těm, kdo mají jako dědictví dostat spásu? (Žid 1,14)* Jak velká je důstojnost duší, když jedné každé z nich od počátku jejich narození je určen k ochraně jeden z andělů!

Podle Písma svatého je devět různých andělských kúrů: andělé, archandělé, moci, knížata, síly, panstva, trůny, cherubové a serafové. Z těch všech mohou pocházet andělé strážní podle úkolů a povolání jednotlivých lidí. Tak mohou mít prostí věřící za ochránce prosté anděly, kněze, biskupy a papeže chrání andělé z kúrů archandělů, moci, knížat, sil, panství a trůnů (sv. Terezie Velká). I jednotlivé země, diecéze, chrámy, svatyně a kláštery mají své vlastní ochránce (srov. Dan 12,1). Andělé mají také účast v Božích příkazech, spolupůsobí na bož-

ské vládě nad světem, jsou vykonavatelé Božích úradků (srov. Jz 14,6; 16,1) a asistují při posledním soudu (srov. Mt 13,39-42). Jsou Božími posly, kteří sdělují lidem Boží úmysly (srov. Lk 1,11.26; Mt 1,20; 2,13.19).

Jejich služba lidem spočívá v tom, že nás ochraňují v nebezpečích duše i těla. Osvěcují nás, poučují, vedou k dobrému, zahánějí ďábla, aby nám neškodil, nevnukal nám zlé myšlenky a nepřivedl nás k pádu. Přednášejí Bohu naše modlitby a podporují je svými přimlouvami. Předávají naše modlitby a pozdravy našim milým v dáli. Stojí při nás v hodině smrti, navštěvují a těší nás v očistci a neustávají, dokud *nás nepřivedou na místo, které je nám určeno (Ex 2,20)*.

Tam se stávají společníky naší blaženosti. Dávej proto pozor na svého anděla, naslouchej jeho vnuknutím! Pozdravuj rád anděly »těch maličkých« a všech svých bližních! Vztah k andělu strážnému může být velice důvěrný, radostný a oblažující.

P. Gerhard Heyder OCD

Modlitba k andělu strážci sv. František Saleský

Můj svatý anděle! Ty jsi od mého narození mým ochráncem. Tobě svěřuji dnes své srdce, předej je mému Spasiteli, jemuž jedinému má náležet. Ty jsi ochráncem mého života. Buď také mou útěchou ve smrti. Posiluj mou víru, upevňuj mou naději, zapaluj ve mně božskou lásku! Dopřej mi, abych netrpěl úzkostí pro minulý život, neznepokojoval se přítomným a neděsil se budoucího. Posiluj mě ve smrtelném zápasu, povzbuzuj mou trpělivost, dodej mi pokoje. Vypros mi milost, aby mým posledním pokrmem byl chléb andělů, mými posledními slovy JEŽÍŠ, MARIA, JOSEF, posledním vydechnutím byl dech lásky a tvoje přítomnost buď mou poslední útěchou. Amen.

Po stopách andělů

Upadli andělé do zapomenu- tí? V uplynulých letech vznikal dojem, jako by se víra v existen- ci andělů z vědomí některých křesťanů vytratila. Pro některé »moderní« teology spadá víra v anděly do obsahů církevní nauky, nad kterými je možno se nanejvýš pousmát. Slyšíme od nich: »Véra v anděly je zbyteč- ná, mythologicky beznadějně zkompromitovaná, andělé jsou něco jako mystičtí netopýři.« Ale byly přece celé generace, které cítily, jak je andělé dopro- vázejí, svěřovaly se do jejich ochrany, stavěly k jejich počtě chrámy a kaple, zobrazovaly jejich nadpřirozené bytosti v ob- razech.

Zdá se však, že nyní opět roste ochota vydat se po sto- pách andělů, tohoto »vpádu nekonečného do konečnosti«, jak je nazývali, opět se jim věnu- je pozornější pohled a uplatňují nová měřítka. Najde se teolog, který v oslnění druhým osvícen- stvím vylil s vaničkou i vzácné teologické drahokamy, a nyní si začíná opět uvědomovat, jakou roli sehráli andělé v dějinách spásy a v liturgii?

Od prvních dnů církevních dějin obracelo se myšlení a cítě- ní věřících lidí intenzivně k an- dělům. Víra v anděly má svůj jasný teologický základ. Nestojí sice v centru křesťanské víry, ale Písmo svaté jednoznačně dokládá jejich existenci. Protože se nacházejí mezi lidmi ve všech ohniscích Božích dějin spásy, není je možno přehlédnout: chválí a velebí, hrozí a naléhají, těší a pomáhají. Jdou vstříc lidem, odvracejí nouzi a hlásají spásu. Vyznačují se vznešeností a velikostí, silou i starostlivostí, ochotou chránit a pomáhat.

Ježíšův život a myšlení jsou nemyslitelné bez Božích poslů a služebníků, kteří se podílejí na spásném díle vykoupění. Četná jsou také svědectví, která o andělech vydává liturgie. Zde je třeba poukázat zvláště na vý-

chodní liturgii, která vydává svě- dectví o andělech v ikonách, li- turgických zpěvech a hymnech. Velkou ctitelkou andělů byla Hildegarda z Bingenu a sv. Fran- tišek z Assisi, ale také John Henry Newman a Jan XXIII.

Podle svědectví Pisma sva- tého patří k úkolům andělů na prvním místě Boží oslava; jsou Božími služebníky a posly. Jsou pověřeni, aby ochraňovali lidi a přimlouvali se za ně. Že Bůh určil anděla za průvodce jedno- ho každého člověka, vyplývá z toho, jak starostlivě Bůh při- stupuje k lidem. Víra v anděly nemůže sice odstranit ze světa všechno, co hrozí a utlačuje; může však rozšířit náš pohled a dopomoci k tomu, že vidíme v andělech své tvory-společníky a prožíváme je jako svědky Boží blízkosti. Ve slavné kantátě J. S. Bacha (1685-1750) k svát- ku sv. Michaela se mezi jiným zpívá:

*Jen zůstaňte se mnou, andělé,
vedte mě z obou stran,
aby má noha neklopýtla.
Ale učte mě také vždy a všude
zpívat vaše veliké Svatý
a vzdávat díky Nejvyššímu.*

Konečně je andělům od Bo- ha svěřena ochrana stvoření. Jako »strážci stvoření«, jak je nazývá Alois Winkhofer, mo- hou nás přivést k odpovědnému nakládání s přírodou.

Od určité doby se zdá, že dochází k znovuoobjevení andě- lů i mimo církev v literatuře, umění a v světonázorovém po- stoji nikoliv jen křesťanských skupin. Nakolik tento zájem ovlivní teologii a křesťanský život, musíme si ještě počkat. Snad najde naše doba na cestě přes nesčetná zobrazení andělů, která patří k nejkrásnějším v dě- jinách umění, také nový přístup k těmto duchovním bytostem. Ernst W. Roetheli popsal ne- dávno, jak na tuto cestu vstupují děti.

Autor navštívil ve Schwarz- waldu jednu mateřskou školu, kterou vede jedna ze sester sv. Vincence. Tato řeholnice, jak sama prohlásila, vůbec nerozu- mí umění. Nikdy také nesly- šela žádný exegetický výklad. Měla však charisma vyprávět dětem z bible tak působivě, že děti začaly tušit, co jsou to andělé. Namalovaly velké barevné kruhy modré, červené a žluté a uprostřed nich tvář, dvě ruce a nohy, tak primitivně, jak to umí jen děti. Na otázku, kde má anděl tělo, děti řekly: »Ty nevíš, že anděl nemá vůbec tělo, že je jen světlo?« A tvář, ruce a nohy znamenají toto: »Máš vědět, že to ukazuje, že anděl všechno vidí, bere nás za ruku a jde s námi, aby nás chránil.« - Zdá se, že děti »z bezprostřední zkušenosti« zdů- vodnily přístup ke světu andělů. Co zde tyto děti vyjádřily, je prastará víra Církve. Vyplatí se nám, abychom ji zachovali i pro zítřek.

Úmysly apoštolátu modlitby na říjen 2001

Úmysl všeobecný: *At' dokážeme vnímat kulturní a duchovní bohatství různých etnických skupin a náboženských menšin, vyskytujících se ve všech zemích.*

Odedávna žádali lidé od různých náboženských tradic odpověď na základní otázky lidského bytí: Jaký je smysl života? Co je po smrti? Je po smrti život? Jaký má smysl utrpení a odkud přichází? Tyto odpovědi tvoří velkou moudrost, jejíž poklad ovlivňuje kulturní a duchovní bohatství těchto etnických skupin. Máme se modlit se Svatým otcem za to, aby křesťané toto bohatství dokázali uvidět a poznat.

Úmysl misijní: *At' se na úsvitu třetího křesťanského tisíciletí obnoví v církvi misionářské nadšení prvních Letnic.*

Duch svatý je hlavním činitelem misie a hlavní osobou v poslání církve. Působí prostřednictvím apoštolů a současně i v posluchačích. V prvotní církvi to vidíme v obrácení Kornelia (Sk 1,10), v průběhu rozhodování o problémech, které se vynořily (Sk 16,6 nn), při volbě evangelizace krajin a národů - z Jeruzaléma po celé Judeji a Samařsku až na konec země, při poslání Pavla a Barnabáše k pohanům (Sk 13,46-48) atd. Máme se modlit, aby tento Duch obnovil misionářské nadšení i na úsvitu třetího křesťanského tisíciletí.

Úmysl národní: *At' všechna hnutí a společenství nacházejí v církvi své pravé místo.*

Když se zahledíme na dějiny církve, vidíme, že Bůh posílá své „proroky“. Jsou to zakladatelé náboženských řádů nebo hnutí a jsou mezi nimi jak ženy, tak i muži. Na mnoha místech se projevuje nedostatek kandidátů starých řádů, zatímco roste počet nových hnutí, která mají dostatek adeptů. Je to známkou nespokojenosti s daným stavem, nebo nástupu nových časů? Naši biskupové nás vybízejí k modlitbě, aby tato společenství našla v církvi své správné místo.

Marcel Van (1928-1959)

Marcel Van, tento mladý Vietnamec, mučedník marxistické ideologie, se narodil tři roky po svatořečení Terezie z Lisieux. Nemělo by nás překvapit, že Terezička měla obzvláštní zálibení v tomto mladém muži. Víme, že toužila odejít do karmelitánského kláštera v Saigonu nebo v Hanoji. Její misijní povolání uznala její představená v klášteře. Ale tuberkulóza jí v tom zabránila a upoutala ji na lůžko.

Van se narodil 15. března 1928 v křesťanské rodině ve Vietnamu. Léta 1935-1942 strávil jako mnoho mladých jeho věku ve farní škole (zařízení francouzských misionářů na podporu náboženského vzdělávání). Zde pocítí povolání ke kněžskému stavu. Stane se objektem pronásledování jednoho katechety, který vede nemravný život. Hledá svou útěchu a posilu v růženci. R. 1940 se mu však zdá, že už to dále nesnese, utíká a žije několik týdnů jako tulák. Pak se uchýlí k jedné své tetě, kde poznává lhostejnost vůči Bohu. Nakonec se vrátí zpět k rodičům, a když jej Bůh o vánoční

noci posílí, vrací se opět do Huu Bang do farní školy. Zakládá zde skupinu mladých, kteří se společně modlí a navzájem si pomáhají v duchovním boji. Ale čím více se angažuje, tím více je pronásledován. Konečně nastupuje do malého semináře, ale ten je po půl roce uzavřen.

Tak se dostane do farnosti sv. Terezie z Lisieux a tam...

»I když jsem cítil velkou touhu stát se svatým, byl jsem si jist, že toho nikdy nedosáhnu, protože aby se někdo stal svatým, myslel jsem si tehdy, musí se postit, dodržovat přísnou kázeň, nosit kající roucho, snášet zimu... – Je-li tomu tak, pak se, milý Bože, vzdávám této touhy, protože to je všechno daleko nad moje síly. – Vzdal jsem se tedy své naděje a řekl jsem si, že moje touha po svatosti je úplné bláznovství.« – Ale čím více chtěl potlačit toto přání, tím více ho trápilo. Nesmírně tím trpěl. Není nějaká svatost, která je dosažitelná?

Jednoho večera během adorace před Nejsvětější Svátostí rozjímal o tajemství vtěleného Slova, které je skryto v hostii. A znovu je tu touha stát se svatým... Tu ho přepadla úzkost. Napsal: »Měl jsem strach, že se dopouštím hříchu, protože jsem se chtěl stát svatým, ale hledal jsem důvody, abych mohl tuto touhu potlačit.« Ještě dříve než opustil kapli, vrhl se k nohám Panny Marie, Prostřednice všech milostí: »*Moje milá Matko, vroucně tě prosím, dej mi znamení, které mi pomůže pochopit, zda myšlenka, která trápí mé srdce, pochází od Boha, nebo od ďábla.*«

Pak se vrátil do svého pokoje. Zastavil se u regálu s životopisy svatých s úmyslem, že naposled některý přečte. Pak se modlil se zavřenými očima k Panně Marii: krouží rukou po knihách a zcela poslepu sáhne po jedné z nich.

Marcel Van, mučedník marxistické ideologie

Slibuje, že knihu přečte, ať je to, co chce. Bude to konečně světec podle jeho měřítek?

»Otevřel jsem oči. Moje ruka padla na knihu, kterou jsem ještě nečetl. Nesla název: *Dějiny duše*. Byla to autobiografie sv. Terezie z Lisieux.«

Van je zklamán. Měl v sobě obraz světce, který ihned projektoval na sv. Terezii. Jistě se musela mnoho postit, učinila mnoho zázraků, jistě měla extáze... Je jistě jako mnoho jiných. To mě nezajímá. Ale neslibil, že knihu přečte? A tak přece jen začne...

»Po několika stránkách stékaly hojné slzy po mých tvářích na stránky knihy. Tyto slzy byly výrazem překypující radosti mého srdce. Co mnou otřásl, byly myšlenky sv. Terezičky: Kdyby se Bůh skláněl jen ke krásným květinám, jeho láska by byla nedokonalá, protože lásce je vlastní, že se sklání k těm nejnižším... Náš Pán se stará o každou duši, jako by jí nebylo rovné.

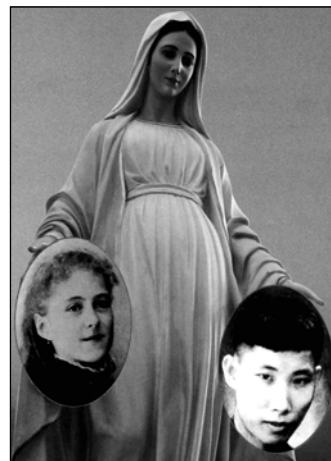
Pochopil jsem, že Bůh je láska a je přítomen ve všech formách lásky. Mohu se stát svatým všemi svými malými činy. Úsměv, slovo nebo pohled, všechno se počítá, jestliže je to uděláno z lásky. Jaké štěstí! Terezička je odpovědí na moje otázky po svatosti.

Nyní jsem se již svatosti nebál. Konečně jsem našel svou cestu!«

A prosí Marii: »*Maria, moje Matko, veď mě po této nové cestě. Nauč mě milovat Boha v nekonečné důvěře. Odvažuji se říct, že budu naplněn tvou láskou jako kdysi Terezie. Že ona je mou vůdkyní na této malé cestě...*«

Maria ho vyslyšela. Terezička se skutečně stala jeho malou učitelkou na cestě duchovního dětství. *Dějiny duše* již čtrnáctiletého neopustily. Četl knížku znovu a znovu. Všechno v ní ho oslovovalo. Je to, jako by mu skrze Terezii bylo odhaleno tajemství. Terezie se stala jeho velkou sestrou a on jejím malým bratrem.

Pomohla mu také najít jeho povolání jako bratra u redemptoristů, jako skrytého apoštola lásky a konečně při rozdělení Vietnamu 1954 nezradit božskou lásku: zůstal dobrovolně v komunistickém

severním Vietnamu, kde byl ještě téhož roku uvězněn. Poslední dva roky svého života strávil v táboře č. 2, 150 km od Hanoje, kde musí mnoho trpět a umírá na tuberkulózu a beriberi.

To bylo přání Terezičky z Lisieux: zemřít v Hanoji jako mučednice...

Podle: L'amour ne peut mourir. Vie de Marcel Van, le Sarment Fayard
Překlad -lš-

Svatý Michael – ochránce a obránce Církve

Promluva Jana Pavla II. při pouti na Monte Gargano 31. května 1984

Michael a jeho andělé

Přišel jsem uctít a vzývat archanděla Michaela, aby chránil Církev v době, kdy je obtížné vydávat autentické křesťanské svědectví bez kompromisů a polovičatosti.

Od doby, kdy papež Gelasius I. v roce 493 stanovil, aby jeskyňě zjevení sv. archanděla Michaela sloužila jako svatyně, a sám ji také jako první navštívil, mnoho papežů šlo v jeho stopách a uctili toto svaté místo.

Tento živý a neustávající proud slavných i prostých poutníků, kteří od vrcholného středověku až do dnešních dnů učinili z této svatyně místo setkání k modlitbám a k posílení křesťanské víry, je svědectvím o tom, jak velice je postava archanděla Michaela, hlavní osoba mnoha stránek Starého i Nového zákona, uctívána a vzývána Božím lidem a jak velice Církev potřebuje jeho ochranu, ochranu toho, který je v Bibli největším bojovníkem proti drakovi, svědci démonů. V knize Zjevení čteme: *Tehdy nastal na nebi boj: Michael a jeho andělé se dali do boje s drakem; drak a jeho andělé se postavili proti*

Kaple sv. archanděla Michaela v Garganu

nebi, ale neobstáli a přišli o svoje místo v nebi. Velký drak, starý had, nazývaný ďábel a satan, svědce celé země, byl svržen na zem a jeho andělé s ním (Zj 12,7-9).

Kdo jako Bůh?

Autor svatého textu nám v tomto dramatickém popisu ukazuje pád prvního anděla, který byl sveden pyšnou touhou *být jako Bůh*.

Tak se vysvětluje reakce archanděla Michaela, jehož hebrejské jméno *Kdo jako Bůh?* je výrazem jeho vystoupení za jedinečnost a nedoknutelnost Boha.

Údaje Zjevení o osobě a roli svatého Michaela jsou sice sporé, ale velice výmluvné. On je archanděl (srov. Žid 1,9), který se zasazuje za nezadatelná Boží práva. On je *velký kníže andělů, který stojí při synech Božího lidu* (Dan 12,1), z něhož vzejde Vykupitel. Novým Božím lidem je nyní Církev. To je důvod, proč pokládá Michaela za svého ochránce a pomocníka v bojích na obranu a šíření Božího království na zemi. I když podle Pánova ujištění *brány pekelné ji nepřemohou* (Mt 16,18), neznamená to, že nemusí podstoupit zkoušky a boje proti úskokům Zlého.

Obránce Církve

V tomto boji stojí archanděl Michael Církvi po boku, aby ji bránil proti vši zlobě světa a pomáhal věřícím v jejich odporu proti démonu, který *jako lev řvoucí obchází a hledá, koho by mohl pohltit* (1 Petr 5,8).

Tento boj proti démonu, který je příznačný pro postavu archanděla Michaela, je aktuální i dnes, protože ďábel stále žije a působí ve světě. Skutečně, zlo, které se ve vás nachází, nepořádek ve společnosti, rozpornost člověka, vnitřní rozpolcenost, jejíž je obětí, nejsou jen následkem dědičné viny, nýbrž také ustavičného temného působení satana, tohoto lstivého nepřítele morální rovnováhy člověka. Sv. Pavel ho označuje za *boha tohoto světa* (2 Kor 4,4), který se projevuje jako prohnaný podvodník, schopný vmísit se do hry našeho jednání, aby tam způsobil odchylky, které jsou stejně tak škodlivé, jak se jeví přiměřeně našim instinktivním přáním. Proto apoštol národů varuje křesťany před nástrahami ďábla a jeho četných následovníků, když vzývá občany v Efezu: *Oblectě se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit ďábloým nástrahám. Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší.* (Ef 6,11-12)

Sv. Michael svrhne pekelného draka

Tento boj připomíná postava archanděla Michaela, kterého zvláštním způsobem uctívá jak církev Východu, tak i Západu.

Jak je známo, zbudoval Konstantin první jemu zasvěcený chrám v Konstantinopoli: slavné Michaelion, po kterém následovaly četné další chrámy zasvěcené archandělovi v tomto novém hlavním městě. Na Západě

se rozšířila úcta k sv. Michaelovi od 5. století na mnoha místech: v Římě, Piacenze, Janově a Benátkách. Nejslavnější z mnoha míst úcty je však jistě na hoře Gargano. Archanděl je zde představen na bronzové bráně ulité v roce 1076 v Konstantinopoli, jak poráží pekelného draka. To je symbol, v jakém ho představuje umění a vzývá liturgie.

Z-fel/19- přeložil-lš-

FILHARMONICKÝ KONCERT DUCHOVNÍ HUDBY Z DĚL ZDENKA POLOLÁNKA

Program: Proglas; Zpěv noci tajemné (premiéra); Pange lingua; Te Deum; Ave Maria; Missa solemnis (3. uvedení)

Účinkují: Státní filharmonie Brno, Severočeský filharmonický sbor, Zuzana Fišerová – soprán, Ilona Šatylovová – alt, Dirigent - Josef Zadina
Katedrála sv. Petra a Pavla na Petrově v Brně v pátek 5. října 2001 v 19 hodin

Další provedení Missa solemnis na koncertu duchovní české hudby, 7. 10. v 18.00 hod. Hradec Králové, kostel Božského Srdce na Pražském Předměstí

Život svatého Františka (21)

František měl na této kapitule k bratřím promluvu, která se právem stala slavnou: »Bratři, slíbili jsme něco velkého. Něco mnohem většího bylo slíbeno nám. Držme se toho, vroucně za tím vzdychejme. Rozkoš je krátká. Trest je věčný. Utrpení je krátké, nekonečná je sláva. Mnoho je povolanych. Málo vyvolených. Všechno má své následky. Bratři, dokud je čas, konejme dobro!«

Ještě jednou přišla řeč na misie v cizích zemích. Tentokrát je chtěl lépe připravit.

Již předem poslal biskup z Ostie doporučující listy do těch zemí, kam chtěli bratři přijít a kázat. Doporučil je biskupům a věřícím jako vzorné syny katolické církve, kteří mají její plné uznání a podporu.

Ale udělal ještě něco více. Každý bratr dostal »Breve«, které napsal papež 11. června 1219. To musel stále nosit u sebe. Na požádání církevní vrchnosti měli se jim bratři prokázat všude, kde se chtěli zdržet.

Breve se osvědčilo jako neocenitelný dar božské Prozřetelnosti. Všude otevřelo dveře k neuvěřitelné rychlému šíření františkánského ducha, zvláště ve Francii a Anglii, ale i v jiných zemích.

PRVNÍ MUČEDNÍCI FRANTIŠEK VE SVATÉ ZEMI

»Rohožková kapitula« darovala řádu dva drahé plody: mučednickou smrt pěti bratří v Maroku a slavný čin sv. Františka na 5. křížové výpravě.

Po kapitule zůstalo v Porciunkule jen málo bratří. V mnoha skupinách se vypravili do přidělených oblastí. Mezi nimi byla také šestičlenná skupina určená pro Maroko: bratři Vitale, Berardo, Petr, Adiuto, Ascurio a Ottone.

Bratr Vitale ve Španělsku těžce onemocněl. Ostatní cítili, že musí pokračovat v cestě bez něho pod vedením bratra Berarda.

V Seville se dostali na mohamedánské území. Ale bez váhání kázali na náměstích a před mešitami evangelium, jak jim dával mluvit Boží Duch.

Nevěřící je přepadli, zbili je strašným způsobem a zavlekli před svého náboženského představeného »miramolína«.

Ten s nimi naložil jako s ubohými blázny a dal je zavřít nejdříve do velké věže. Pak měli být odvezeni do Ceuty, kde je měla vzít na palubu loď jedoucí do Itálie.

Ale to se přirozeně protivilo přání těchto bratří. Proto sem z Assisi nepřišli. Po příchodu do Maroka se jim podařilo utéci svým strážcům. Ihned využili nabytou svobodu, označili na ulicích Mohameda za falešného proroka a hlásali učení evangelia.

Především bratr Berardo vynikal horlivostí lásky a přesvědčující silou. Když šel kolem nejvyšší šejk, napadl ho ohnivými slovy.

Nato byli všichni zatčeni. Po třech dnech byli postaveni před soud. Pak byli krutě zbičováni a popraveni.

Stalo se to 16. ledna 1220.

Když se František dověděl o mučednické smrti svých bratří, zvolal pln obdivu a svatě závisti: »Nyni mohu plným právem říct, že mám pět opravdových bratří.«

* * *

I František se po slavné kapitule vydal na cestu. Chtěl putovat do Svaté země, kde už ho předešli bratr Eliáš a další druhové v roce 1217.

Jeho průvodci byli bratři Iluminát, Petr, Cattani, Barbaro, Sabatino a Leonard. K nim se přidalo ještě sedm dalších druhů.

I tentokrát šel opět do Ancony, kde nastoupil na palubu lodi. Propluli Adrií a dále kolem Kréty na Kypr a přistáli koncem června 1219 v S. Giovanni d'Acari. Tam se František odloučil od několika druhů a s ostatními pokračoval do Egypta.

Zde tábořili již rok křižáci u města Damiette. Křesťanské vojsko trávilo svůj čas nečinností. Vůdci byli mezi sebou rozhádaní a nemohli se shodnout na společném akčním plánu.

Žádný div, že se vojáci oddávali zahálce, prostopášnosti a loupežím. Zapomněli na vysoký cíl, pro který se vydali na cestu.

František byl těmito poměry otřesen. Nenacházel slov, aby účinně otrásl svědomím tohoto nespoutaného houfu.

Velikou útěchou pro něho bylo, že se zde k jeho řádu připojilo několik kleriků, které strhl jeho příklad.

19. srpna se po dlouhém váhání usku-tečnil útok. Ale co se dalo s takovými vojáky očekávat jiného než zdrcující porážka? Přišlo, co muselo přijít. Ani zapřísahání a povzbuzování světce nemohlo být nic platné. Předvídal to a také předpověděl.

Křižáci poražení a hluboce pokoření se nacházeli v krajní nouzi. Pokud by nepřišlo nic horšího, mohla alespoň pevná víra probudit nové síly.

Navzdory všemu František neztrácel z očí svůj cíl. Tak se rozhodl, že půjde do nepřátelského tábora. Všem připadal tento nápad jako holý nesmysl. Pokoušeli se všemožným způsobem to světce vyloučit. V řadách křesťanů bylo také známo, že nepřítel vyplácel jeden byzantský zlatý každému, kdo uřeže křesťanu hlavu.

Ale tím vším se František nedal ani v nejmenším ovlivnit. Vzal bratra Ilumináta s sebou a vydal se na nedobyté pole s voláním: Sultán, sultán!

Ale oba daleko nedošli. Byli hned zajati, zle zbiti a pak přivedeni k sultánovi Malek-El-Kamelovi. Ten byl daleko široko znám jako chytrý a velmi vlivný vládce.

Vyzval Františka, aby promluvil. František vyložil cíl svého příchodu. Nemá v úmyslu zapřít Krista a následovat Mohameda, nýbrž chce sultána a jeho lidi obrátit k pravému evangelium.

Obširně hovořil o tajemství Nejsvětější Trojice, o trojjediném Bohu. Ale viděl záhy, že jeho slova nikdo nechápe. Tu jej napadlo něco, co je účinnější než slova. Řekl sultánovi: Poruč založit velký oheň. Pak zavolej své kněze. Půjdeme spolu s nimi přes plameny. Kdo z nás zůstane neporušen, tomu věnuj svou víru.

»Žádný z našich kněží se kvůli víře nepodrobí takové zkoušce,« odpověděl sultán. Zpozoroval totiž, jak se při tomto návrhu jeden z kněží ustrašeně zatvářil.

Avšak František se ještě nevzdával. Boží Duch, který ho vždy vedl, dával mu najít jiné důkazy a slova. Ale marně. Sultán, vnitřně snad nakloněný, se bál »veřejného mínění«.

(Pokračování příště)

Život Kristův (45)

XLV. Víra v Ježíše Krista v prvotní křesťanské komunitě

1) Víra je odpovědí člověka na slovo Božího zjevení. Nauka o Ježíši Kristu, již rozvíjíme v tomto cyklu katechezí, se vztahuje k textu vyznání víry, zejména pak k Apoštolskému vyznání víry a k Nicejsko-konstantinopolskému vyznání víry. S jejich pomocí církev vyznává a vyjadřuje svoje přesvědčení, které se v ní již od samotného prvopočátku formovalo jako odpověď na slovo zjevení samotného Boha v Ježíši Kristu. V průběhu tohoto cyklu katechezí jsme používali slov vyznání víry, abychom z nich vytěžili zjevenou pravdu o samotném Kristu. Ježíš z Nazareta je Mesiáš, jehož ohlašoval Starý zákon. Je Mesiáš, tedy Kristus – Pomazaný, pravý člověk (Syn člověka) a ve své osobě pravý Boží Syn, skutečný Bůh. Tato pravda o něm vyvstává jasně z toho všeho, co vykonal a čemu učil. Toto jeho dílo jasně a definitivně vrcholilo ve velikonoční události smrti na kříži a vzkříšení.

2) Tento živý souhrn údajů zjevení (sebezjevení Boha v Ježíši Kristu) lze vidět v odpovědi víry, a to v první řadě u těch, kdo byli přímými svědky života a učení Mesiáše, tedy těch, kdo viděli a svými rukama se přímo dotýkali tělesné skutečnosti vtěleného Slova života (srov. 1 Jan 1,1). V druhé řadě pak v generacích věřících v Krista, které posléze spatřily světlo světa a žily ve společenství církve. Jak se tedy formovala víra církve v Ježíše Krista?

Tomuto problému chceme také věnovat příští katecheze. Zejména budeme věnovat pozornost tomu, jak se formovala a jak byla vyjadřována víra v počátcích církve, tedy v okruhu prvních staletí, která měla pro formování víry církve obzvláštní důležitost, protože představují první rozvoj živé Tradice pocházející od samotných apoštolů.

3) V první řadě je třeba poznamenat, že všechna psaná svědectví o tomto tématu pocházejí z období, které následovalo po Ježíšově odchodu z této země. Je jisté, že v oněch dokumentech je patrná stopa přímé zkušenosti s vrcholnými událostmi, jimiž byla Kristova smrt na kříži a jeho vzkříšení. Současně ale ona psaná svědectví pojednávají o Ježíšově veřejné aktivitě i o jeho životě, dokonce se dozvídáme mnohé o jeho narození i dětství. Kromě toho je z oněch dokumentů patrné, že víra apoštolů a pochopitelně zároveň také prapůvodní komunity se formovala již v předvelikonočním období Kristova života a Kristova tajemství, aby se pak definitivně projevila v plné síle po Letnicích.

4) Obzvláště významným vyjádřením této skutečnosti je Petrova odpověď na otázku, kterou jednoho dne položil Ježíš svým apoštolům v okolí Caesareje Filipovy: *Za koho lidé pokládají Syna člověka?* (Mt 16,13) Dále pak se Ježíš obrací přímo na své apoštoly: *A za koho mě pokládáte vy?* (Mt 16,15) Petrova odpověď zní takto: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.* (Mt 16,16) Tak zní odpověď, jak ji zaznamenal Matouš. V textech ostatních evangelistů se hovoří o Kristu (srov. Mk 8,29) nebo o Božím Kristu (srov. Lk 9,29). Těmto výrazům odpovídá rovněž výpověď „ty jsi ten Svatý Boží“, s níž se setkáváme u Jana (srov. Jan 6,69). U Matouše má Petrova odpověď nekompletnější podobu, hovoří se totiž o Mesiáši a Božím Synu.

5) Totéž vyjádření prapůvodní víry církve se nachází v prvních slovech Markova evangelia: *Začátek evangelia Ježíše Krista, Božího Syna.* (Mk 1,1) Je známo, že Marek byl silně vázán na Petra. Tutéž víru pak

nacházíme vyjádřeno u Pavla, který již od počátku po svém obrácení v synagogách prohlašoval Ježíše za Božího Syna (srov. Sk 9,20). Následně pak vyjadřoval Pavel tutéž víru rozličnými způsoby ve svých listech (srov. Gal 4,4; Řím 1,3-4; také Žid 1,1-4). Lze tedy říci, že na počátku této víry církve stojí zejména apoštolská knížata: Petr a Pavel.

6) Rovněž apoštol Jan, autor posledního evangelia, které bylo sepsáno až po synoptických evangeliích, uzavírá svůj spis slavným výrokem, jímž dokládá, že toto evangelium bylo napsáno proto, *abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu* (Jan 20,31). Vždyť každý, *kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu* (1 Jan 4,15). Tak tedy i jeho hlas plný autority nám dává poznávat to, co církev věřila a co vyznávala ohledně Ježíše Krista prapůvodní církve.

7) Ježíš z Nazareta je Boží Syn. To je základní pravda víry v Krista (Mesiáše), která se formovala mezi apoštoly na základě Mistrových skutků a jeho výroků v předvelikonoční době. Po vzkříšení se tato víra ještě více upevnila a došlo také k jejímu vyjádření v psaných svědectvích.

Je velmi významné, že vyznání této víry *To byl opravdu Boží Syn!* (Mt 27,54) slyšíme i pod křížem. Pronáší ho římský setník, tedy pohan (srov. Mk 15,39). V oné vrcholné hodině, kdy tajemství milosti a božské inspirace působilo v duších, rozlévala se víra v duších jak Izraelitů, tak pohanů. Jedním slovem, víra zasahovala lidské duše.

8) Po vzkříšení jeden z apoštolů, Tomáš, vyslovuje vyznání víry, které se ještě přimocněji týká Kristova božství. On nejprve nechtěl uvěřit ve vzkříšení, ale když před sebou spatřil Vzkříšeného, zvolal: *Pán můj a Bůh můj!* (Jan 20,28)

Významný v tomto zvolání není jenom výraz „můj Bůh“, ale i výraz „můj Pán“, protože „Pán“ (Kyrios) již ve starozákonní tradici označoval také Boha.

Pokaždé, když se v Bibli čítávalo nevýslovné vlastní jméno Boží „Jahve“, tak se nahrazovalo slovem „Adonaj“, a to je ekvivalent onoho „můj Pán“, tedy Bůh. Ve světle mnoha těchto apoštolských svědectví víry nabývají svého pravého smyslu také slova, která pronesl apoštol Petr o dni Letnic při své první promluvě k zástupům, které se shromáždily kolem apoštolů: *Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.* (Sk 2,36) Řečeno jinak: Ježíš z Nazareta, pravý člověk, který jakožto člověk podstoupil smrt na kříži, není pouze očekávaným Mesiášem, ale zároveň také Pánem (Kyrios), tedy pravým Bohem.

9) „Ježíš je Pán“, „Pán“, „Pán Ježíš“. Tato vyznání zaznívají z úst prvního mučedníka Štěpána právě v okamžiku, kdy je kamenován (srov. Sk 7,59-60). Tatáž vyznání se objevují velmi často také na mnoha místech v Pavlových listech (srov. Řím 10,9; 1 Kor 12,3; 8,6; 16,22-23; 2 Kor 3,18; 1 Sol 1,8; 4,15). V prvním listu Korintánům Pavel výslovně tvrdí: *Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: Ježíš je Pán.* (1 Kor 12,3) Již Petr po svém slavném vyznání víry poblíž Caesareje uslyšel v Ježíšově odpovědi, že mu to nezjevilo tělo ani krev, ale Ježíšův Otec (srov. Mt 16,17). Ježíš také sám upozornil na to, že pouze Otec opravdu zná Syna (srov.

Mt 11,27). Jedině Duch pravdy může Ježíšovi vydat odpovídající svědectví (srov. Jan 15,26).

10) Můžeme tedy říci, že víra v Krista v počátcích církve byla vyjadřována dvěma výrazy: „Boží Syn“ a „Pán“ (tedy *Adonaj, Kyrios*). Byla to víra v božství Syna člověka. V tomto smyslu je tedy On a jedině On Spasitelem, tedy Autorem a Dárcem spásy, kterou může dát člověku jedině Bůh sám. Tato spása znamená nejen osvobození od zla hříchu, ale je také darem nového života spočívajícího v podílu na životě samotného Boha. Právě v tomto smyslu je třeba rozumět slovům, že v nikom jiném není spásy, jak to tvrdí apoštol Petr při první evangelizaci (srov. Sk 4,12). Tátáž víra je vyjádřena v četných dalších textech pocházejících z apoštolských dob (např. Sk 5,31; 13,23; Řím 10,9-13; Ef 5,23; Fil 3,29n.; 1 Tim 1,1; 2,4-4; 4,10; 2 Tim 1,10; Tit 1,3n.; 2,13; 3,6; 1 Petr 1,11; 2 Petr 2,20; 3,18; 1 Jan 4,14; Jud 25). Tátáž víra se projevuje také v evangeliích Ježíšova dětství (srov. Mt 1,21; Lk 2,11).

11) Můžeme tedy uzavřít, že Ježíš z Nazareta, který se obvykle nazýval Synem člověka, je Kristem a Božím Synem, Pánem, Spasitelem. Taková je tedy víra apoštolů, která se nachází v základech církve od jejího samotného počátku. Církev střežila tuto víru s velikou láskou a úctou a předávala ji novým generacím učedníků a následovníků Ježíše Krista pod vedením Ducha Pravdy. Církev tedy učila této pravdě a bránila ji. V každém století se pak snažila nejen o udržení jejího podstatného zjeveného obsahu, ale také o ustavičné prohlubování jejího porozumění a hlásání, podle míry potřeb a podle možností lidí dané epochy. Tento úkol je církev povolána plnit až do doby definitivního příchodu svého Spasitele a Pána.

*Preklad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Bude otec Pavlíček prohlášen blahoslaveným?

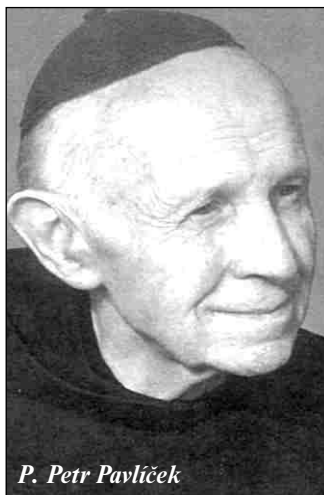
Svatý otec Jan Pavel II. prohlásil za 23 let svého pontifikátu již celkem 1232 žen a mužů za svaté nebo blahoslavené, mezi nimi i naši Anežku Přemyslovnu a 21. května 1995 v Olomouci Zdislavu a Jana Sarkandra. Dlužno k nim připočíst i Restitutu Kafkovou, řeholnici pocházející z Brna, popravenou hitlerovskými nacisty a Marii Antoninu Kratochvílovou z Ostravy.

Vídeňský kardinál Christoph Schönborn zahájil 13. října loňského roku beatifikační proces františkána P. Petra Pavlíčka, který prožil mnohá léta svého života na Moravě a v Čechách.

Pavlíček se narodil jako druhé dítě manželů Augustina a Gabriely 6. ledna roku 1902 v Innsbrucku a byl pokřtěn na jména Oto Augustin. Školy navštěvoval ve Vídni a v Olomouci, kde r. 1920 maturoval. Po maturitě byl zaměstnán v továrně na nábytek Thonet, přidal se ke skupině bouřliváků a vystoupil z církve. V letech 1922-1924 vykonával vojenskou službu v Prešově. Měl nadání pro malířství, a proto odešel do Vratislavi, kde studoval v letech 1927-1930 a stal se akademickým malířem. Pracoval v Paříži a v Londýně, kde se r. 1932 oženil civilně s umělkyní Kathleen Brockhouseovou; manželství však brzy skončilo rozvodem. Oto se vrátil r. 1933 ke svému bratru Josefovi do Brna. Byl zklamán svým dosavadním životem, těžce onemocněl a začal přemýšlet o smyslu života. Při návštěvě Prahy zůstal stát v jednom kostele před obrazem Božského Srdce Páně a najednou se začal modlit: „Ježíši, miluji tě a chtěl bych tě ještě více milovat.“ Ve svém nitru uslyšel odpověď: „Chceš-li mne ještě více milovat, obrať se na mou Matku.“ Rozhlížel se a uviděl sochu Panny Marie. Rozmlouval s ní v modlitbě. Po tomto zážitku v kostele se cítil velmi dobře, jako zcela uzdravený. Pozvolna v něm zrál rozhodnutí vrátit se do církve, a to se stalo skutkem

15. prosince r. 1935 v Praze-Střešovicích.

Stále intenzivněji se ozývala v jeho srdci touha stát se knězem, ale po předcházejícím životě se mu to zdálo skoro nemožné. Radil se s provinciálem dominikánů a ten mu navrhl, aby jel ke stigmatizované Terezii Neumannové do Konersreuthu v Bavorsku.

P. Petr Pavlíček

Terezie mu v rozhovoru řekla: „Je už nejvyšší čas, abyste se stal knězem.“ Od ní šel Pavlíček do tamního kostela a při modlitbě se rozhodl stát se františkánem.

Žádost o přijetí do noviciátu podal nejdříve u tyrolské provincie a potom ve Vídni, ale nikde nebyl přijat. Konečně se ho ujali františkáni v Praze. Dne 28. srpna 1937 začal noviciát a své dosavadní jméno Oto změnil na Petr. Na kněze byl vysvěcen v době válečného běsnění 14. prosince r. 1941 v Praze. Rok po vysvěcení ho německá armáda povolala k vojsku. Jako sanitní voják byl poslán na západní frontu, kde byl 15. srpna r. 1944 u Cherbourgu zajat Američany. Ti mu dovolili nosit františkánský hábit a působit mezi zajatci. Bývalí důstojníci SS, zapřísáhlí nepřátelé církve, mu několikrát ukládali o život a chtěli ho utopit ve velké latrině.

V polovině července r. 1945 byl P. Petr propuštěn ze zajetí, ale jako bývalý německý voják se už do Prahy vrátit nemohl. Chtěl tedy jít do misii, ale byl poslán do Vídně, aby se staral o Němce odsunuté ze Sudet. V létě r. 1946

si vykonal pouť do Mariazell na poděkování za šťastný návrat z války a ze zajetí. Ve svatyni slyšel vnitřní hlas: „Dělejte, co vám říkám, a budete mít mír.“

Dlouho přemýšlel nad tím, co mají tato slova znamenat. Zdálo se mu, že je to poselství podobné jako ve zjevení P. Marie ve Fatimě, aby se lidé modlili růženec za mír ve světě. V tomto smyslu začal kázat a 2. února r. 1947 založil ve Vídni „Společnost svatého růžence“. Brzy nato zjistil, že v Linzi-Urfahru založil 2. února r. 1942 kněz dr. Franz Tauber hnutí „Smírného růžence“. Tuto ideu přijal za svou a začal propagovat „Křížové tažení smírného růžence“ (Rosenkranz-Sühnekreuzzug). Rakouští biskupové modlitbu růžence na tento úmysl doporučili 29. března r. 1949. P. Petr Pavlíček zavedl ve františkánském kostele ve Vídni pobožnosti smírného růžence, kterých se zúčastňovali i významní rakouští politici, mezi nimi spolkový kancléř Julius Raab a ministr zahraničí Leopold Figl. Ti připsali této modlitbě úspěch při vyjednávání se Sovětským svazem o uzavření mírových smluv 15. května r. 1955. Šíření modlitby smírného růžence přispělo i k obnovení svátku Neposkvrněného početí Panny Marie v Rakousku.

„Křížové tažení smírného růžence“ schválil vídeňský kardinál Franz König r. 1982 jako církevně uznané společenství. Tak se splnilo toužebné přání P. Petra Pavlíčka, který odešel na věčnost 14. prosince r. 1982. Byl pohřben ve františkánském kostele ve Vídni.

Život P. Petra se vyznačoval úctou k Nejsvětější svátosti a k Panně Marii, věrností k církvi a k papeži. Může být vzorem pro všechny věřící, přimlůvcem pro ty, kdo vystoupili z církve, aby našli cestu zpět, pro rodiny při výchově dětí ve víře a může pomáhat všem v různých životních těžkostech a krizích.

Podle L'Osservatore Romano

»Vysoká míra« víry

Blahořečení a svatořečení se někdy setkávají s nepochopením a dokonce s kritikou. Zapomíná se přitom, že papež tak realizuje pouze jeden z požadavků, který byl formulován koncilními otci na 2. vatikánském koncilu.

»Vzdávám díky Pánu, který mi dal tu milost, že jsem v těchto letech mohl blahořečit a svatořečit tolik křesťanů a mezi nimi mnohé laiky, kteří kráčeli cestou svatosti za docela běžných životní okolností,« píše Jan Pavel II. v apoštolském listě Novo millennio ineunte (31). Papež vytrvale pokračuje v díle kanonizace a beatifikace a zatím mnozí se ptají: »Na co potřebuje církev tolik svatých?«

Aktuálnost víry

Jestliže se zamyslíme nad procesem odkřesťanštění, s jakým se stále setkáváme, pak hledání aktuálnosti víry se může jevit jako anachronismus. Ale »aktuální« je právě to, co není »módní«. Být dnes ateistou neznamená už dnes jako dříve být revolucionářem, nýbrž spíše být obyčejným konformistou. Ateismus jako módní směr a obsahující i něco jako styl již dnes neexistuje. Naopak víra, která není módní a módní ani nikdy nebyla, je-li skutečně autentická a pravdivá, je vždy nanejvýš aktuální.

Když mluvíme o »víře současného člověka«, mluvíme vlastně o způsobech, jakými člověk chápe víru, nemluvíme však o víře jako takové, tedy o víře objektivní. Chceme vyjádřit postoj dnešního člověka k víře a činitele, které tento jeho postoj utvářejí.

Víra a její obsah nepodléhají změnám v závislosti na epoše či mentalitě. Víra je vždy táž, současnost se týká jen člověka, čili způsobu, jak prožívá nebo jak trpí, když se nepřidrží objektivního obsahu víry, která je vždy stejně současná a aktuální. Kristovo slovo není slovem z doby před dvěma tisíci lety, podobně jako jeho život od narození až po ukřížování a zmrtvýchvstání není událostí »minulou«, ale stále přítomnou pro každého jednotlivého křesťana. V tomto smyslu víra, i když je možno ji vyjádřit v různých formách, zůstává nicméně ve svém obsahu absolutně nezměněna.

Když se dnes mluví o potřebě tak zvané otevřenosti víry, je třeba se vyvarovat možných dvojznačností v chápání tohoto návrhu: otevřenou se nemá stát víra, aby byla taková, jakou by ji chtěl současný člověk mít, protože víra se nemůže podrobit žádnému vrtochu, nýbrž každá epocha se musí znovu otevřít víře, čili novým způsobem prožívat její trvalý a neměnný obsah. To nás přivádí k demaskování dnes módního pseudoproblému, k takzvanému otevření se katolické církve a zavření se katolické církve. Je to problém umělý, který nemá nejmenší opory ve skutečnosti víry. Napadá nás v této souvislosti zásada, kterou formuloval sv. Bonaventura: »Jako vysvětlení k víře přibližuje, ale víru samu nemění, tak změna doby víru jinak popisuje, nikoliv však mění.«

Víra provokující

Víra je Boží dar, největší, jaký můžeme obdržet. Víra je však také výdobytek a je třeba říct, že se nezískává jednou provždy, ale den po dni, minutu po minutě. Jeden přítel zanevřel na svatého Augustina po jeho obrácení, protože byl přesvědčen, že nyní bude moci vést spokojený a bezstarostný život. Velký biskup mu však odpověděl, že jeho nepokoje začaly právě po obrácení.

Obrácení ke Kristu je třeba dobývat den po dni navzdory obtížím a zklamáním, navzdory lhostejnosti a intelektuální a duchovní lenosti, navzdory pokusem zlého. Nic se nezískává

s takovými obtížemi jako víra, která je Božím darem.

Aby toto dobývání bylo plodné, potřebuje »provokaci«. Skutečný křesťan musí provokovat, provokovat Boha, Pána milostí, provokovat dar, který je v každém okamžiku vystaven zkouškám. V každé chvíli utiskuje víru tisící pokoušení, lidská ubohost a slabost. Musí se proto stále znovu posilovat, abychom mohli putovat uprostřed každodenních událostí a nepokojů.

Víra není pohodlnou poduškou, ale trnitým lůžkem. Nehodí se do z pohodlných společností, která hledají výlučně blahobyť, do těch společností, která nechtějí nic slyšet o oběti, odříkání, askezi, protože víra může být vším, jen ne pohodlností a neutralitou. Víra je válka, a to dobovatelská, je darem, za který je třeba velmi draze a ustavičně platit.

Z takového chápání víry jakožto nezměnitelného obsahu vyplývá, že jsou to lidé, kteří se musí stále přizpůsobovat víře, a nikoli její obsah, který by se měl přizpůsobovat lidem. To my máme sloužit Kristu a evangeliu. Nikoliv evangelium má uzavírat smlouvu a pakt s námi, abychom si mohli evangelium posluhovat podle naší libosti. Je to těsná brána a úzká cesta a jiné cesty ani brány není. Ale to se dnes namnoze zavrhuje, rebeluje se proti tomu ve jménu údajného hledání otevřenosti víry a církve.

Víra autentická

Pochopitelně, i v mnoha zdůvodněných ve prospěch »otevřené« víry, která jsou ve své podstatě vyznáním nedostatku víry, je něco pozitivního, totiž onen neklid, jaký vyvolává víra. Zpochybňování víry a lhostejnost vůči Bohu nevyznívají naprázdno, stavějí nás před určité problémy a v mnoha případech nás přivádějí k znovunabytí víry očistěné a oživené. Přivádějí nás k vyloučení některých podružných věcí »zastaralých«, i když

současně vyvolávají těžkosti týkající se věci »starobyklých«⁽¹⁾. Z tohoto pohledu vidíme, že i krize, se kterou se potýkáme, může sloužit k oživení víry.

Je třeba také vzít v úvahu, že z důvodu současné krize v mnoha případech víra ztrácí »na šířce«, ale stejně tak v mnoha případech naopak získává na hloubce a intenzitě. To vyvolává velké naděje. Dávám přednost víře menšího počtu věřících, ale víře autentické, intenzivní, vnitřní, před vírou zevšeobecněnou, ale přijímanou ze zvyku, z konvence, opírající se o předpoklady pouhého obyčejce. Víra není otázkou kvantity, ale intenzity. Není podstatné, zda jsou křesťanů miliardy nebo jen tisíce. Miliarda vlašných má menší význam než tisíc opravdových věřících s vírou, která hory přenáší. Na počátku jich bylo 12 a jeden z nich dokonce zradil. Zbytek ovládl římské císařství. Právě takové věřící potřebuje dnešní svět.

Krize mohou znechucovat, dokonce šokovat, ale mohou také vyvolat autentickou víru. A zde se rozléhá papežův hlas, který vyhlašuje nové světce a blahoslavené. Prohlašuje, že ani v období velkého odkřesťanění nechybí světců, nechybí příkladů »vysokého stupně křesťanského života«. A co víc, je jich dokonce více, než by se mohlo povrchnímu pozorovateli zdát. Znamená to také, že svatí, kteří se rodí z víry v Krista a v jeho evangelium, uskutečňují efektivní proměnu dnešního světa a budou ji moci uskutečňovat ještě ve větší míře, protože svět je stále otevřen pro ně a jejich dílo.

Z »Gość niedzielny« 33/2001

přeložil -ls-

⁽¹⁾ To, co je zastaralé, nezsluhuje, aby dále trvalo, zsluhuje to pouze to, co je starobylé. Starobylé nikdy nebude zastaralé, tak jako to, co je zastaralé, nikdy nebylo mladé, a je lépe obětovat zastaralé, abychom zachovali to, co je starobylé.

»Chudáček«

K svátku sv. Františka z Assisi 4. října

Svatý František z Assisi patří nesporně k nejpoužívanějším světcům církve. Je oblíben nejen u křesťanů, ale i u věřících jiných vyznání. To byl důvod, proč se setkání se zástupci jiných náboženství konalo před časem právě v Assisi.

Mohou obdivovatelé sv. Františka ocenit také nejniternejší víru tohoto světce v Nejsvětější Trojici? V jeho Písni o Slunci je básnický vyjádřen jeho radostně laděná láska ke stvoření. Proto k němu chová mnoho lidí vroucí sympatie. Jenže František z Assisi byl také **zneužnaným světcem**. V tom spočívá z přirozeného pohledu nejtemnější a z nadpřirozeného nejsvětější stránka Chudáčka z Assisi.

Chudáček musel snášet, že ho přátelé a příbuzní vyobcovali a vysmáli se mu. Utekl se do rozpadlého kláštera San Damiano. Jeho otec ho vydědil. Jeho řehole byla předmětem pohrdání. To byla pro něho trpká zkušenost. Jeho hnůti chudoby dal kardinál Ugolino pevnou organizaci. R. 1224 se František z Assisi stáhl do samoty. Navštívila ho těžká nemoc. O svátku Povýšení svatého Kříže obdržel na hoře Alverna Ježíšovy rány. Zemřel 3. října na holé zemi.

Františka je možno oslavovat v romantickém duchu. Ale *františkánský realismus* spočívá v pokorné a trpělivé vytrvalosti uprostřed osočování a podceňování.

Tak jedním z jeho žáků byl od svých vlastních spolubratří i za dnešních dnů zneužíván a z hysterie podezíraný **otec Pio**. Jeden na ducha světa adaptovaný kapucín řekl o něm ještě před několika lety, že s tímto *neurotikem si nejde nic začínat*.

Chudáčka a jeho charisma prostý věřící lid chápal velmi dobře. Ale ti, kteří byli ve 13. století naladěni na ducha času, si s ním také nechtěli nic začínat. Když se dnes kolem sebe rozhledneme, kolik je tu v současné církvi »chudáčků«, kteří jsou předmětem posměchu, kterými se pohrdá jako »fundamentalisty«. Jenže právě v těchto pohrdání vystavených a odstrkovaných se skrývá jiskra naděje na skutečnou obnovu církve za předpokladu, že jako Chudáček z Assisi budou snášet své podcenění z lásky ke Kristu v pokorné trpělivosti a prostotě. Jejich zpěv lásky bude dále pokračovat v nebi, zatímco ti, kteří v tomto světě zatím hrdě udávají tón, brzy zmlknou.

Vilém Studer

EXERCICIE NA VELEHRADĚ R. 2001 – VOLNÁ MÍSTA

7. 10. – 10. 10. Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství, P. Miloslav Kabrda SDB ● **21. 10. – 25. 10.** Duchovní obnova pro muže a ženy – františkánská spiritualita, P. Prachar OFM Conv. ● **23. 10. – 27. 10.** Mariánská duchovní obnova, P. Josef Hladíš SJ ● **26. 10. – 28. 10.** Mariánská duchovní obnova „Znamení času“, P. Stanislav Weigel ● **12. 11. – 16. 11.** Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství, P. MUDr. Ladislav Kubíček ● **14. 11. – 17. 11.** Duchovní obnova pro snoubence, P. Jakub Berka Opraem. ● **27. 11. – 30. 11.** Adventní duchovní obnova, P. Vojtěch Soudský OP ● **7. 12. – 9. 12.** Adventní duchovní obnova pro manžele, P. Michal Altrichter SJ ● **11. 12. – 15. 12.** Adventní duchovní obnova, P. Jan Pavlík SJ.
Ubytování na den: dvoulůžkový pokoj 130 Kč/osoba; jednolůžkový pokoj 180 Kč/osoba; pokoj s příslušenstvím pro dvě osoby 180 Kč/osoba; pokoj s příslušenstvím pro jednu osobu 280 Kč/osoba; strava na den 100 Kč.

Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax 0632/57 14 20, tel. 0632/57 15 31.

Liturgická čtení

Neďele 30. 9. – 26. neďele v mezidobí

1. čt.: Am 6,1a.4-7
Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: 1 Tim 6,11-16
Ev.: Lk 16,19-31

Pondělí 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Zach 8,1-8
Ž 102(101),16-18.19-21.29+22-23
Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Si-ón, objeví se ve své slávě.*)
Ev.: Lk 9,46-50

Úterý 2. 10. – památka Svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20-23a
Ž 91(90),1-2.3-4ab.4c-6.10-11
Odp.: 11 (*Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách.*)
Ev.: Mt 18,1-5.10

Středa 3. 10. – ferie

1. čt.: Neh 2,1-8
Ž 137(136),1-2.3.4-5.6
Odp.: *Vyslyš nás, Pane, a vysvobod nás!*
Ev.: Lk 9,57-62

Čtvrtek 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Neh 8,1-4a.5-6.7b-12
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)
Ev.: Lk 10,1-12

Pátek 5. 10. – ferie

1. čt.: Bar 1,15-22
Ž 79(78),1-2.3-5.8.9
Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména vysvobod nás, Bože!*)
Ev.: Lk 10,13-16

Sobota 6. 10. – nez. pam. sv. Bruna nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Bar 4,5-12.27-29
Ž 69(68),33-35.36-37
Odp.: 34a (*Hospodin slyší chudáky.*)
Ev.: Lk 10,17-24

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PA SO
do první modlitby dne: 30.9. 1.10. 2.10. 3.10. 4.10. 5.10. 6.10.

Antifona	919	1741	1543	964	1754	996	1012
Žalm	784	786	783	784	783	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	1742	1543	964	1551	997	1013
Antifony	920	935	1543	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1743	1544	969	1756	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	718	1542	1544	969	1551	1002	1017
Prosby	924	1744	1545	969	1757	1002	1017
Záv. modlitba	718	1542	1545	970	1552	1002	1553

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1545	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	718	943	1545	973	990	1006	1022

Nešpory: SO

Hymnus	915	929	1746	1537	975	1552	1008	1024
Antifony	916	929	945	1546	976	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	1547	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1749	1549	979	1763	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	718	719	1542	1549	979	1553	1011	719
Prosby	918	933	1750	1549	979	1764	1011	1028
Záv. modlitba	718	718	1542	1545	980	1552	1012	719
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

e-mail: knihy@maticecm.cz

P. Józef Augustyn: O OTCOVSTVÍ

Spolu se známým a oblíbeným autorem celé řady knih, polským jezuitou P. Józefem Augustynem, se zamýšlíme nad otcovstvím. Autor se opírá nejen o odborné vzdělání, ale také o velkou znalost lidské psychiky, která vychází především z jeho bohatých zkušeností z duchovního vedení.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 105×160 mm, 91 str., 95 Kč

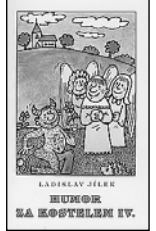
si působíme sami a druhých padesát procent existuje jen v našich představách!“

*Karmelitánské nakladatelství, brož. 120×162 mm,
71 str., 75 Kč*

Ladislav Jílek: HUMOR ZA KOSTELEM IV.

Chcete se zasmát? Autor v knížce nabízí řadu úsměvných příběhů ze života i aktuálních vtipů a podařených výroků žáků. Ilustrace Miroslav Pavlík.

*Gloria, Rosice u Brna, brož., 105×160 mm,
160 str., 48 Kč*

P. Tomáš J. Bahounek OP: PROČ VĚŘÍM

Odpovědi na nejčastější otázky týkající se naší víry v Boha, Boží Trojici, vzkříšení aj. zpracované podle sv. Tomáše Akvinského.

Gloria, Rosice u Brna, brož., 112×170 mm, 79 str., 40 Kč

A. L. Balling: JAKO BY MLUVIL S RŮŽÍ

Vnímavému posluchači se svěřovali mnozí – v životních příbězích či drobných historkách objevuje tři stránky: tu mou, tu tvou a tu, která je skutečná. Příběh k ustrnutí nebo pro úsměv završuje vždy laskavá pointa. Poselství zní: Navzdory všemu je život krásný a stojí za to jej žít.

*Karmelitánské nakladatelství, váz. 110×170 mm,
92 str., 95 Kč*

Lia Cerrito: LEGENDA O BRATRU PODIVÍNOVI

Pro bratra Podivína byla veselost první podmínkou svatosti. Litoval, že Ježíš nezařadil mezi skutky milosrdenství také rozveselování smutných. „Nechte starosti starostmi,“ říkával. „Padesát procent zlosti

Malice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoloS, 779 00 OLOMOUČ 9

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlomc@iol.cz; <http://www.maticecm.cz/sveto>; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.